

Sygn. akt IV CSK 82/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał

Przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tj. art. 444 § 1 k.c. w związku z art. 361 k.c., w zakresie w jakim niezbędne jest doprecyzowanie warunków, w których koszt zakupu samochodu osobowego czy innych przedmiotów wspomagających poruszanie się staje się kosztem koniecznym do zminimalizowania skutków obrażeń ciała wynikłych z czynu niedozwolonego.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Oczywiście jest przy tym, że budzący wątpliwości interpretacyjny przepis musi znajdować w sprawie zastosowanie, a jego wykładnia - mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, a nadto potrzeba wykładni nie może ograniczać się do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł interpretacyjnych bądź w drodze prostego zastosowania przepisów.

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie zachodziła tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że artykuł 444 § 1 k.c. obejmuje "wszelkie koszty" wynikłe na skutek rozstroju zdrowia lub uszkodzenia ciała. Pojęcie "wszelkie koszty" oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. Rozmiar obowiązku odszkodowawczego w ramach tego przepisu określić jest trudniej niż przy szkodzie o charakterze majątkowym. Koszty, do pokrycia których należy zobowiązać podmiot ponoszący odpowiedzialność za szkodę (sprawca szkody, ubezpieczyciel), muszą mieścić się w granicach szkody objętej obowiązkiem odszkodowawczym (art. 415 k.c.) i w tym zakresie możliwe jest zastosowanie art. 361 § 1 k.c. Celem odszkodowania w ramach art. 444 § 1 k.c. jest restytucja stanu istniejącego przed wypadkiem, a jeśli jego przywrócenie nie jest możliwe, zastąpienie stanu dawnego stanem, w którym poszkodowanemu zostaną zapewnione warunki życiowe zbliżone do tych, jakie miał przed wyrządzeniem mu uszczerbku. Osoba, która stała się niepełnosprawna na skutek wypadku, ma zatem prawo domagać się w ramach naprawienia szkody, pokrycia wszystkich niezbędnych i celowych wydatków wynikających z tego zdarzenia. O uznaniu poszczególnych wydatków za spełniające te kryteria sąd decyduje w oparciu o stopień niepełnosprawności, jak również sytuację życiową poszkodowanego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2016 r., V CSK 360/15, nie publ. oraz z dnia 15 października 2014 r., V CSK 623/13, nie publ.).

Nie można więc uznać, że wskazana w skardze problematyka zaliczenia kosztów zakupu samochodu wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i istnieje konieczność wykładni art. 444 § 1 k.c. Kwestia zaliczenia konkretnych przedmiotów, w tym samochodu osobowego, jako objętych hipotezą tej normy jest kwestią podlegającą indywidualnej ocenie w każdej rozstrzyganej sprawie. Oceny takiej nie można jednak kwalifikować jako kreującej rozbieżności w orzecznictwie, pozostaje ona bowiem w ścisłym związku z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw